

π.Θεόδωρος Ζήσης, Δύο χρόνια μετά το Κολυμπάρι. Ποιά είναι η κατάσταση της Εκκλησίας; [KEIMENO-BINTEO]

Πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Ζήσης
Όμοτιμος Καθηγητής Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ ΤΟ ΚΟΛΥΜΠΑΡΙ. ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

1. Διαφημίζεται και προβάλλεται μία καταστροφική ψευδοσύνοδος

Συμπληρώνονται αυτές τις ημέρες ακριβώς δύο χρόνια (Ιούνιος 2016-Ιούνιος 2018) από την σύγκληση και λειτουργία στο Κολυμπάρι της Κρήτης της καταστροφικής αίρετικής ψευδοσυνόδου, ή οποία διέψευσε καθ' ολοκληρίαν το όνομά της ως «Αγίας και Μεγάλης Συνόδου», διότι αλλοίωσε βασικά δόγματα της Έκκλησίας, περιφρόνησε την συνοδική και Πατερική Παράδοση, άθώωσε παλαιές και νέες αίρέσεις, κατήγησε ακόμη και την λέξη αίρεση, και υπό το πρόσχημα, υπό το ένδυμα, μᾶς δῆθεν ὀρθοδόξου συνόδου, πέτυχε αυτό που ὁ Διάβολος πάντοτε ἐπιδιώκει· νὰ παραπλανήσει τὸ ποίμνιο καὶ πολλοὺς ποιμένες ὀδηγώντας τους στὴν

χειρότερη και πιο επικίνδυνη αίρεση όλων των εποχών, στην παναίρεση του σατανοκίνητου Οικουμενισμού.

Άσταμάτητα και αδιάκοπα επί δύο χρόνια τώρα οι πρωτεργάτες και οι συμφρονούντες διαφημίζουν την «σύνοδο» ως σπουδαίο και μεγάλο ιστορικό και εκκλησιαστικό κατόρθωμα με συνέδρια, ημερίδες, δημοσιεύσεις, τιμές και βραβεύσεις εκκλησιαστικών αξιωματούχων, προσφορές επισκοπικών θρόνων και άλλες δωρεές. Συγχρόνως συκοφαντούν, κατηγορούν, απειλούν, διώκουν όσους αντιδρούν και αντιστέκονται, όσους προβάλλουν αντίσταση και δεν θέλουν να προσκυνήσουν τον Βάαλ της πανθησκείας, του συγκρητισμού, της παγκοσμιοποίησης, της «Νέας Έποχής και της «Νέας Τάξεως» πραγμάτων. Η αλήθεια όμως δεν χρειάζεται διαφήμιση· επιβάλλεται μόνη της και ούτε εμποδίζεται από τους διωγμούς και τις συκοφαντίες· αντίθετα δυναμώνει περισσότερο και ενισχύεται. Ο έσταυρωμένος, συκοφαντημένος, ύβρισμένος και κατ' άνθρωπον αδύναμος Χριστός μπροστά στα πανίσχυρα και παράνομα συνέδρια των αρχιερέων και των Φαρισαίων και οι χιλιάδες των μαρτύρων και όμολογητών της Έκκλησίας στην δισχιλιόχρονη ιστορία της, μαρτυρούν και αποδεικνύουν ότι η αλήθεια και το δίκαιο εύρισκονται με το μέρος των διωκομένων και ανίσχυρων και όχι με το μέρος των διωκόντων, των ισχυρών εξουσιαστών με θρόνους, χρήματα, τιμές και δόξες.

Η δική μας σημερινή εκκλησιαστική σύναξη στο κοσμικό περιβάλλον ενός ξενοδοχείου, μακριά από τους ναούς μας και τις εκκλησιαστικές αίθουσες, από μόνη της μαρτυρεί και κραυγάζει ότι είμαστε ανεπιθύμητοι στους εκκλησιαστικούς άρχοντες, ότι φοβούνται και τρέμουν τον λόγο της Αληθείας, τον λόγο της Ορθοδοξίας, των Αγίων Πατέρων και Διδασκάλων, διότι γνωρίζουν ότι ο δικός τους λόγος, ο λόγος της ψευδοσυνόδου της Κρήτης, είναι αντιευαγγελικός, αντιπατερικός, αντορθόδοξος. Διεκδικεί το Κολυμπάρι, όπως οι αίρέσεις όλων των αιώνων, να επιβάλει ένα αίρετικό θεολογικό σύστημα καινοφανές, αυτόνομημένο από την εκκλησιαστική

Παράδοση και εμπειρία τῆς πίστεως, ἀπὸ τὸν ἀσφαλῆ κανόνα τῆς πίστεως, τὸν ὁποῖο ἀπαρέγκλιτα καὶ ἀδιάκοπα ἐτήρησε ἡ Ἐκκλησία τὶς προηγούμενες ἐποχὲς μὲ τὴν καταδίκη τῶν αἱρέσεων ποὺ προσέβαλλαν αὐτὸν τὸν κανόνα. Τὸ Κολυμπάρι ἀποσυνέδεσε τὶς ἀποφάσεις του, τὴν θεολογικὴ του γραμμὴ, ἀπὸ τὸν κανόνα τῆς ἐκκλησιαστικῆς Παράδοσης καὶ ἀκολούθησε καινοφανεῖς φιλοσοφικὲς καὶ κοινωνικὲς ἀτραπούς, προσκύνησε καὶ ἐλάτρευσε ὄχι τὸν Ἅγιο Τριαδικὸ Θεό, τὸν Σωτῆρα Χριστὸ καὶ τὴν Ἁγία του Ἐκκλησία, ἀλλὰ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς γῆς, καὶ ἔγινε ὄργανο ἀντιχρίστων καὶ ἀντιεκκλησιαστικῶν σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ κέντρων.

2. Ἀκαταμάχητα ὅσα ἔχουν γραφῆ ἐναντίον τῆς ψευδοσυνόδου

Δὲν πρόκειται σήμερα νὰ ἀναφερθοῦμε διεξοδικὰ στὸν ἀντισυνοδικό, ἀντικανονικό, ἀντορθόδοξο χαρακτήρα τῆς ψευδοσυνόδου, ἡ ὁποία κατήργησε τὴν ἰσότητα τῶν ἐπισκόπων, ἐπέβαλε κατὰ παπικὸ τρόπο τὸ πρωτεῖο τῶν προκαθημένων καὶ ἐδίδαξε νέα δόγματα στὴν Ἐκκλησία, ἀκυρώνοντας σύνολη τὴν προηγούμενη ἐκκλησιαστικὴ παράδοση, μετὰ ἀπὸ ἐπίμονο καὶ συστηματικὸ σχεδιασμὸ ἐνὸς αἰῶνα περίπου, τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, τοῦ ἀπατεῶνα. Αὐτὰ ἔχουν ἀναλυθῆ καὶ παρουσιασθῆ, πειστικὰ καὶ ἀκαταμάχητα καὶ ὄχι μόνο μὲ λόγους καὶ συγγράμματα, ἀλλὰ καὶ μὲ τὴν τολμηρὴ καὶ ἀγιοπνευματικὴ ἐνέργεια κάποιων ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς κληρικούς νὰ σηκώσουμε τὸ βᾶρος τῆς ἱεροκανονικῆς ἐντολῆς καὶ νὰ διακόψουμε τὴν μνημόνευση τῶν ὀνομάτων ὧσων ἐπισκόπων συνήργησαν ἢ συμφώνησαν μὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Κολυμπαρίου καὶ νὰ ἀντιμετωπίζουμε, ὡς ἐκ τούτου, τώρα διωγμούς, δικαστήρια, ἀποκλεισμούς, ἀργίες, καὶ ἀπειλὲς καθαιρέσεων. Ὁ ὑπότιτλος στὸν τίτλο τῆς ἡμερίδος «*Αἴρεση-Καθαίρεση-Ὀρθόδοξη Ἀντίσταση*», μὲ τὴν λέξη "καθαίρεση" ἀναφέρεται λιγότερο στὶς ἀπειλὲς γιὰ τὴν δική μας καθαίρεση, ποὺ θὰ ἀποτελεῖ γιὰ ἐμᾶς στεφάνι καὶ ἔπαινο, καὶ περισσότερο στὴν ἤδη συντελεσθεῖσα ἀπὸ τὸν Θεὸ καθαίρεση τῶν Οἰκουμενιστῶν ἐπισκόπων καὶ

κληρικῶν, ἡ ὁποία καὶ θὰ προχωρήσει καὶ στήν ἐν ἐνεργείᾳ συνοδική τους καθαίρεση ἀπὸ μία ἀληθινὰ Ὁρθόδοξη σύνοδο, ὡς συνέχεια τῶν προηγουμένων Ὁρθοδόξων συνόδων. Στὴν διαχρονικὴ συνείδηση πάντως τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἤδη καθηρημένοι, καὶ εὐχόμεστε γι' αὐτοὺς νὰ μετανοήσουν, γιὰ νὰ μὴ χάσουν τὴν σωτηρία τους.

Οἱ ὀργανωτῆς τῆς ἡμερίδος, γιὰ νὰ εἴσθε ὅλοι ἐνημερωμένοι καὶ ἐνισχυμένοι γιὰ τὴν ὀρθόδοξη ἀντίσταση, ἡ ὁποία μὲ τὴν Χάρη τοῦ Θεοῦ ὀλοένα καὶ θὰ δυναμώνει, ἔχουμε ἐκτυπώσει καὶ θὰ διανέμονται σὲ ὅλους δωρεάν, ἀφοῦ κάποιοι ἀνώνυμοι δωρητῆς ἐκάλυψαν τὴν δαπάνη, δύο ἐξαιρετικὰ φυλλάδια ποὺ ἀποτελοῦν περίληψη, ἐπιτομὴ τῶν λόγων, γιὰ τοὺς ὁποίους ἀπορρίπτουμε τὸ Κολυμπάρι ὡς αἰρετικὴ ψευδοσύνοδο. Καὶ ὑπάρχουν ἐπίσης ἐδῶ καὶ ἄλλες ἐκδόσεις ἐντύπων, ὅπου ἀναλυτικὰ ἀπὸ πολλοὺς ξετυλίγεται σοβαρὸς θεολογικὸς λόγος, κριτικὸς τῆς ὅλης προετοιμασίας καὶ τῆς θεματολογίας, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀποφάσεων τῆς ψευδοσυνόδου. Ἰδιαίτερα μνημονεύω τὰ δύο ὀγκώδη διπλὰ τεύχη τοῦ περιοδικοῦ «Θεοδομία», τὰ ὁποία χαρακτηρίσθηκαν ἤδη ὡς μνημειώδη καὶ ἱστορικά, διότι εἰς μὲν τὸ πρῶτο (ἔτος ΙΗ΄, τεύχη 1-2, Ἰανουάριος-Ἰούνιος 2016), στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ὁποίου ἀπεικονίζονται τρεῖς ὀσιακῆς μορφές, ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς καὶ οἱ ὀσιακῆς βιοτῆς Γέροντες Δανιὴλ Κατουνακιώτης καὶ Φιλόθεος Ζερβάκος, καταχωρίζονται ὅσα πρὸ τῆς ψευτοσυνόδου ἀρνητικὰ ἔχουν γράψει ὄσιοι Γέροντες, σύνοδοι ἐκκλησιῶν, μητροπολίτες καὶ ἐπίσκοποι, ἱερῆς μονῆς, καὶ μεμονωμένοι κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοί. Στὸ δεύτερο τεῦχος (ἔτος ΙΗ΄, τεύχη 3-4, Ἰούλιος-Δεκέμβριος 2016), στὸ ἐξώφυλλο τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ὁ τίτλος «Οὔτε Ἁγία οὔτε Μεγάλῃ οὔτε Σύνοδος», καταχωρίζονται τὰ κείμενα τῶν ἐκκλησιῶν ποὺ δὲν ἔλαβαν μέρος στὴν «σύνοδο», κείμενα ἀρχιερέων, μετασχόντων καὶ μὴ μετασχόντων, κείμενα κληρικῶν καὶ μοναχῶν καὶ κείμενα λαϊκῶν, τὰ ὁποία στὸ σύνολό τους ἀκτινογραφοῦν τὴν ψευδοσύνοδο καὶ προβαίνουν σὲ διάγνωση τῆς ἀρρώστιας της. Πρόκειται ὄντως γιὰ δογματικὰ καὶ συμβολικὰ μνημεῖα, τὰ ὁποία ἀσθμαίνοντας

προσπαθοῦν νὰ μειώσουν μὲ ὕβρεις καὶ συκοφαντίες ἐπιστρατευμένοι ἀνὰ τὴν οἰκουμένη μικροὶ καὶ ἀνόητοι κληρικοὶ καὶ θεολόγοι, χωρὶς νοῦν Χριστοῦ καὶ Ἁγιοπατερικὸ φρόνημα, κάλαμοι ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενοι καὶ λυγίζοντες ὅπου πνεύσει ὁ ἄνεμος τῶν καιρῶν καὶ ὅπου τοὺς κατευθύνει ἡ δύναμη τῶν ἰσχυρῶν τῆς γῆς, ποὺ δὲν σέβονται τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τοὺς νόμους τῶν καιρῶν, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, λιοντάρια γιὰ τοὺς μικροὺς, σκυλάκια ὅμως ποὺ γλείφουν τὰ πόδια τῶν ἰσχυρῶν: «Καιρῶν νόμους, οὐ τοὺς Θεοῦ σέβοντες... μικροῖς λέοντες, τοῖς κρατοῦσι δὲ κύνες»¹. Δὲν ντρέπονται μάλιστα νὰ καυχῶνται ὅτι ἐκσυγχρονίζουν, ἀνανεώνουν τὴν Ἐκκλησία μὲ νεωτερισμοὺς καὶ καινοτομίες, γιὰτὶ ὅπως λέγουν εἶναι ἀνάγκη νὰ προσαρμοσθεῖ ἡ Ἐκκλησία στὶς ἀπαιτήσεις τῶν καιρῶν. Αὐτοὺς φωτογραφίζει καὶ ὁ ἕτερος Καππαδόκης, ἀρχιεπίσκοπος Καισαρείας, Μέγας Βασίλειος, ἀναφερόμενος στοὺς αἰρετικούς καὶ αἰρετίζοντες τῆς ἐποχῆς του, ἀντίστοιχους καὶ πανόμοιους τῶν σημερινῶν μεταπατερικῶν καὶ ἀντιπατερικῶν Οἰκουμενιστῶν: «Τὰ δόγματα τῶν Πατέρων ἔχουν καταφρονηθῆ, οἱ ἀποστολικὲς παραδόσεις ἔχουν ἐξουθενωθῆ· στὶς ἐκκλησίες κυκλοφοροῦν ἐφευρέσεις νεωτεριστῶν ἀνθρώπων. Δὲν θεολογοῦν οἱ ἄνθρωποι, ἀσχολοῦνται μὲ τὴν τεχνολογία τοῦ λόγου· ἡ σοφία τοῦ κόσμου ἔχει πάρει

¹. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ, Ποίημα IB', Εἰς ἑαυτὸν καὶ περὶ ἐπισκόπων, στίχ. 335-336, ΕΠΕ 10, 190. Σὲ ἄλλο τοῦ ποίημα ὁ Ἅγιος βάζει τοὺς καιροσκόπους καὶ καλοπερασάκηδες ἐπισκόπους ποὺ προσαρμόζονται στοὺς καιροὺς καὶ κολακεύουν τὰ πάθη τῶν ἀνθρώπων νὰ ἀπευθύνονται πρὸς αὐτόν, τὸν ἀσκητικὸ καὶ ἄκαμπτο ἱεράρχη καὶ νὰ τοῦ λένε: Ποίημα IA', Περὶ τὸν ἑαυτοῦ βίον, στίχ. 704-715, ΕΠΕ 10, 100-101:

Κείμενο:

«Ὡπαυόμεν, σὺ δι' οὐχί· τιμῶμεν θρόνους, σὺ δ' εὐλάβειαν· ἀρτύσεις ἡμῖν φίλοι, σοὶ δ' εὐτέλεια, καὶ τρυφῆς ἔσθων ἄλας, τῆς ὀφρυώδους ἀλμυρὸν καταπτύεις. Δουλεύομεν καιροῖς τε καὶ λαῶν πόθοις, αἰεὶ διδόντες τῷ πνέοντι τὸ σκάφος, χαμαιλέοντων καὶ τρόπον πολυπόδων πολλὰς τιθέντες τοῖς λόγοις αἰεὶ χροᾶς. Ἄκμων σὺ δ' ἦς ἀνήλατος, τῆς ὀφρύος! Ὡσπερ μιᾶς γε πίστεως οὐσης αἰεὶ, στενοῖς τὸ δόγμα τῆς ἀληθείας σφόδρα, σκαιὰν βαδίζων πάντοτε Λόγου τρίβον».

Μετάφραση:

«Κολακεύομε κι ἐσὺ ὄχι· τοὺς θρόνους προσκυνοῦμε, ἐσὺ τὴν πίστη· ἡ σκέψη μας τὰ φαγητά, ἐσένα ἢ ἀπλότητα καὶ τ' ἀλμυρά σου τρώγοντας τὴν ἀρμύρα τους στὴν αὐτάρεσκη τρυφῆ τους φτύνεις. Τῶν καιρῶν δοῦλοι εἴμαστε καὶ στῶν λαῶν τοὺς πόθους καὶ πάντα ἀφήνομε τὸ σκάφος στὸν καιρὸ ποὺ πνέει, κι ὅπως οἱ χαμαιλέοντες καὶ τὰ χταπόδια πολλὰς ὄψεις δίνοντας πάντοτε στοὺς λόγους μας. Μὰ ἐσύ 'σαι ἀμόνι ἀδάμαστο, τί περηφάνεια! Σὰ νὰ εἶναι μιὰ μονάχα πάντα ἢ πίστη, περιορίζεις ὑπερβολικὰ τὸ δόγμα τῆς ἀληθείας, βαδίζοντας τοῦ Λόγου πάντοτε δρόμο τραχύ».

τὰ πρωτεῖα μὲ τὸ νὰ ἀπωθήσει τὸ καύχημα τοῦ Σταυροῦ. Ποιμένες διώκονται καὶ στὴ θέση τους μπαίνουν ἄγριοι λύκοι, πὺ κατασπαράσσουν τὸ ποῖμνιο τοῦ Χριστοῦ. Οἱ ναοὶ ἀδειάζουν ἀπὸ τὸ ἐκκλησίασμα καὶ οἱ ἔρημιες εἶναι γεμᾶτες ἀπὸ τοὺς ἀδυρόμενους. Οἱ γεροντότεροι ὀδύρονται συγκρίνοντας τὰ παλαιὰ μὲ τὰ νεώτερα, οἱ νέοι εἶναι ἀξιολύπητοι, γιατί δὲν γνωρίζουν ποῖα ἀγαθὰ ἔχουν στερηθῆ².

3. Θὰ συναντήσουν μεγάλη ἀντίσταση οἱ κακοὶ ἐπίσκοποι, πὺ ὑποστηρίζουν τὴν ψευδοσύνοδο

Ὁ λόγος λοιπὸν γιὰ τὸν ὁποῖο ὀργανώσαμε τὴν σημερινὴ ἡμερίδα δὲν ὀφείλεται στὴν ἀνάγκη νὰ προσθέσουμε ἐπιχειρήματα καὶ νὰ ἀναιρέσουμε τίς ἐκτροπὲς καὶ παρεκκλίσεις τῆς ψευδοσυνόδου. Εἶναι ὑπεραρκετὰ τὰ ὅσα ἔχουν γραφῆ. Συγκεντρωθήκαμε σήμερα ἐδῶ, γιὰ νὰ δείξουμε, ὅπως λέγει καὶ πάλι ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, ὅτι δὲν θὰ κυριαρχήσουν οἱ κακοὶ καὶ ὅτι ὁ δρόμος τους δὲν θὰ εἶναι λειὸς καὶ εὐκολοδιάβατος, ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἀντιστέκεται³. Ἀντιστεκόμαστε ὅλοι ἐμεῖς, σὺν πᾶσι τοῖς Ἁγίοις, καὶ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τὴν ἔκβαση τοῦ ἀγῶνος καὶ γιὰ τὴν νίκη ἐναντίον τοῦ κακοῦ τῆς αἰρέσεως, ἐναντίον τῶν καιροσκόπων ἐπισκόπων, πὺ παρασύρουν τοὺς ἐν ἀγνοίᾳ πιστοὺς σὲ δρόμους σκολιῶν καὶ διεστραμμένους. Εἶναι μεγάλη ἡ εὐθύνη τῶν κακῶν ἐπισκόπων πὺ ἐνδιαφέρονται μόνον γιὰ τοὺς θρόνους, τὴν καλοπέραση, τὰ πανηγύρια καὶ ἀφήνουν τὸ ποῖμνιο ἀπροστάτευτο στὴν πλημμύρα τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Εἶναι φοβερὸ νὰ διαβάσουμε στὸν Ἅγιο Γρηγόριο Θεολόγο

². Ἐπιστολὴ 90, Τοῖς ἀγιωτάτοις ἀδελφοῖς καὶ ἐπισκόποις, τοῖς ἐν τῇ Δύσει 2, ΕΠΕ 2, 20:

«... Καταπεφρόνηται τὰ τῶν πατέρων δόγματα, ἀποστολικαὶ παραδόσεις ἐξουθενῆνται, νεωτέρων ἀνθρώπων ἐφευρέματα τοῖς Ἐκκλησίαις ἐμπολιτεύεται· τεχνολογοῦσι λοιπὸν, οὐ θεολογοῦσιν οἱ ἄνθρωποι· ἢ τοῦ κόσμου σοφία τὰ πρωτεῖα φέρεται παρωσαμένη τὸ καύχημα τοῦ σταυροῦ. Ποιμένες ἀπελαύνονται, ἀντεισάγονται δὲ λύκοι βαρεῖς, διασπῶντες τὸ ποῖμνιον τοῦ Χριστοῦ. Οἴκοι εὐκτήριοι ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζόντων, οἱ ἔρημιαὶ πλήρεις τῶν ὀδυρομένων. Οἱ πρεσβύτεροι ὀδύρονται, τὰ παλαιὰ συγκρίνοντες τοῖς παροῦσιν· οἱ νέοι ἐλεεινότεροι, μὴ εἰδότες οἶων ἐστέρηνται».

³. Ποίημα IB'. Εἰς ἑαυτὸν καὶ περὶ ἐπισκόπων, στίχ. 8-10, ΕΠΕ 10, 172: «Ὡς ἂν δὲ μὴ δόξαιεν οἱ κακοὶ κρατεῖν τὰ πάντα, μηδ' ἧ λειὸς αὐτοῖς ὁ δρόμος, ἀντιστατοῦντος οὐδενός».

ὅτι καὶ στήν ἐποχὴ του ἢ πλειονότητα τῶν ἐπισκόπων συνασπίζονταν καὶ ὁμονοοῦσαν ὄχι πρὸς ὑπεράσπιση τῆς πίστεως ἀλλὰ ἀποβλέποντας μόνον σὲ ἓνα· στὸ πῶς θὰ παραμείνουν ἀσφαλεῖς στοὺς θρόνους των: «Αὐτοὶ συνασπίζουσιν ἀλλήλοις κακῶς. Πρὸς ἓν βλέποντες· τῶν θρόνων τὸ ἀσφαλές»⁴. Εἶναι τόσο μεγάλη ἡ ζημιὰ πὺν προκαλοῦν οἱ κακοὶ ἐπίσκοποι, ὥστε φθάνει στὸ σημεῖο ὁ Ἅγιος Γρηγόριος νὰ ἰσχυρισθεῖ ὅτι δὲν φοβᾶται τίποτε, οὔτε τὸ νὰ τὸν λιθοβολήσουν οὔτε τὸ νὰ συναντήσῃ ἄγρια θηρία. Ἐπιθυμεῖ μόνον νὰ ἀποφύγει τοὺς κακοὺς ἐπισκόπους: «Ἐν ἐκτρέπου μοι, τοὺς κακοὺς ἐπισκόπους»⁵. Παρόμοια συμβουλεύει καὶ ὁ Μ. Βασίλειος· νὰ μὴν ἐξαπατηθοῦμε ἀπὸ τις ψευδολογίες κάποιων ἐπισκόπων οἱ ὁποῖοι ὁμιλοῦν γιὰ Ὁρθοδοξία. Εἶναι Χριστέμποροι καὶ ὄχι Χριστιανοί, γιὰτι προτιμοῦν αὐτὸ πὺν τοὺς ὠφελεῖ στὸν παρόντα βίο ἀπὸ τὸ νὰ ζοῦν μέσα στήν ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ νὰ τὴν ὑπερασπίζονται. Μόλις στερεωθοῦν στὸν θρόνο τους, προστίθενται στοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ· ὅταν ὁμως δοῦν νὰ ἀγριεύουν οἱ λαοί, τὰ ποίμνια, τότε παριστάνουν πάλι τοὺς Ὁρθοδόξους. Δὲν ἀναγνωρίζει ὡς ἐπίσκοπο αὐτὸν πὺν χειροτονήθηκε ἀπὸ βέβηλα χέρια μὲ σκοπὸ τὴν κατάλυση τῆς πίστεως⁶. Αὐτὲς τις θέσεις τῶν δύο μεγάλων Καππαδοκῶν θεολόγων ἐγνώριζε ὁ τρίτος τῆς τριάδος τῶν Ἱεραρχῶν, πατριάρχης Κωνσταντινου-πόλεως Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος, καθηρημένος ἀπὸ συνεπισκόπους του, ἔγραψε ἀπὸ τὴν μαρτυρικὴν τριετὴ ἔξορία του, πὺν τὸν ὀδήγησε στὸν θάνατο λίγες δεκαετίες ἀργότερα (407), τὸν φοβερὸ λόγο, τὴν φοβερὴ διαπίστωση καὶ ἐκτίμηση, ὅτι δὲν φοβᾶται κανένα, παρὰ μόνον τοὺς ἐπισκόπους, ἐκτὸς ἀπὸ ὀλίγους: «Οὐδένα δέδοικα, ὡς τοὺς ἐπισκόπους, πλὴν ὀλίγων»⁷.

⁴. Ποίημα Μ', Πρὸς τοὺς φθονοῦντας, στίχ. 27-28, ΕΠΕ 10, 318-320.

⁵. Ποίημα ΙΒ', Εἰς ἑαυτὸν καὶ περὶ ἐπισκόπων, στίχ. 31-35, ΕΠΕ 10, 174.

⁶. Ἐπιστολὴ 225, Νικοπολίταις Πρεσβυτέρους 3, ΕΠΕ 3, 226: «Μόνον μὴ ἐξαπατηθῆτε ταῖς ψευδολογαίαις αὐτῶν ἐπαγγελομένων ὀρθότητα πίστεως. Χριστέμποροι γὰρ οἱ τοιοῦτοι καὶ οὐ Χριστιανοί, τὸ ἀεὶ αὐτοῖς κατὰ τὸν βίον τοῦτον λυσιτελοῦν τοῦ κατ' ἀλήθειαν ζῆν προτιμῶντες. Ὅτε ἐνόμισαν κτᾶσθαι τὴν κενὴν ταύτην ἀρχήν, προσέθεντο τοῖς ἐχθροῖς τοῦ Χριστοῦ· ὅτε εἶδον τοὺς λαοὺς ἀγριαίνοντας, σχηματίζονται πάλιν τὴν ὀρθότητα. Οὐκ οἶδα ἐπίσκοπον μηδὲ ἀριθμήσαιμι ἐν ἱερεῦσι Χριστοῦ τὸν παρὰ τῶν βεβήλων χειρῶν ἐπὶ καταλύσει τῆς πίστως εἰς προστασίαν προβεβλημένον».

⁷. Ἐπιστολὴ ΙΔ', Πρὸς Ὀλυμπιάδα 4, ΡG 52, 617.

4. Δὲν εἶναι κακοὶ ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι

Ἡ ἀναφορά μας αὐτὴ στοὺς κακοὺς ἐπισκόπους, εἶναι εὐκόλο νὰ παρεξηγηθεῖ· αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο, ἐνῶ ὅσα σχετικὰ γράφουν οἱ μνημονευθέντες Τρεῖς Ἱεράρχες εἶναι πάμπολλα καὶ ἀπολύτως ἀληθινά, ἀποφύγαμε ἐπὶ ἕτη νὰ τὰ παρουσιάσουμε συγκεντρωμένα, διότι πολλοὺς ἐκ τῶν ἀπλουστέρων θὰ σκανδαλίζαμε καὶ ἐναντίον μας θὰ συγκεντρώναμε ἀδικαιολόγητα τὴν μανία, τὴν μῆνιν, πολλῶν ἐπισκόπων οἱ ὁποῖοι ψάχνουν νὰ βροῦν ἀφορμὴ γιὰ νὰ μᾶς συκοφαντήσουν καὶ νὰ μᾶς διώξουν. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ δώσουμε τὴν ἐξῆς ἐξήγησι. Οἱ κακίζοντες τοὺς κακοὺς ἐπισκόπους Ἅγιοι, τοὺς ὁποίους ἀκολουθοῦμε, δὲν ἰσχυρίζονται ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι εἶναι κακοί, ὅτι δὲν ὑπάρχει στὴν Ἐκκλησία οὔτε ἓνας καλὸς καὶ ὀρθόδοξος ἐπίσκοπος, ὅτι χάθηκε ἐπομένως καὶ ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ καὶ μαζί με αὐτὴν καὶ ἡ Χάρη τῶν μυστηρίων, ὅπως ἀμαθῶς καὶ ἀθεολογῆτως διαδίδεται ἀπὸ ἐλάχιστους ἀκραίους ὑπερζηλωτές, ποὺ δὲν ἔμαθαν ὅτι «οὐ παντὸς τὸ θεολογεῖν». Ὁμιλοῦντες οἱ Ἅγιοι περὶ κακῶν ἐπισκόπων, αὐτομάτως ἀφήνουν νὰ ἐννοηθεῖ ὅτι ὑπάρχουν καὶ καλοὶ ἐπίσκοποι. Ἀκόμη καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ποὺ δὲν ὀμιλεῖ γιὰ κακοὺς ἐπισκόπους, ἀλλὰ λέγει γενικῶς ὅτι φοβᾶται τοὺς ἐπισκόπους, γιὰ νὰ ἀποφύγει τὴν πλάνη ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι εἶναι ἀνάξιοι καὶ πρέπει νὰ τοὺς φοβόμαστε, προσθέτει ὅτι ὑπάρχουν καὶ λίγοι ποὺ ἐξαιροῦνται: «Οὐδένα δέδοικα, ὡς τοὺς ἐπισκόπους, πλὴν ὀλίγων». Μὲ τέτοιους καλοὺς ἐπισκόπους, ἔστω καὶ ἂν δὲν ἔβγαιναν φανερὰ στοὺς ἀγῶνες ἐναντίον τῶν αἰρέσεων, συνεργάσθηκε ὁ Μ. Βασίλειος γιὰ νὰ προετοιμάσει τὸ ἔργο τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (381), στὴν ὁποία δὲν πρόλαβε νὰ παραστεῖ ὁ ἴδιος, λόγῳ τοῦ θανάτου του (379), κυριάρχησαν ὅμως θεολογικὰ καὶ κατηύθυναν τίς ἐργασίες της οἱ δύο ἄλλοι Καππαδόκες Θεολόγοι, ὁ φίλος του Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ ὁ κατὰ σάρκα ἀδελφός του Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης. Σὲ ἐπιστολὴ μάλιστα ποὺ στέλνει «Τοῖς ἐν Ταρσῶ

Πρεσβυτέρους» τοὺς συνιστᾶ νὰ εἶναι ἐπεικεῖς ἀπέναντι ὅσων ἔχουν ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν θεότητα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διότι εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνος ὁ καιρὸς· «Ὁ καιρὸς πολλὴν ἔχει ροπὴν πρὸς καταστροφὴν τῶν Ἐκκλησιῶν». Νὰ μὴ προβαίνουμε ἄκριτα σὲ διακοπὴ κοινωνίας, διότι καὶ κάποιες ἐλλείψεις καὶ σφάλματα μὲ τὴν πολυχρόνια συνύπαρξιν θὰ διορθωθοῦν. Νὰ μὴ χαρίζουμε εὐκόλα στοὺς αἰρετικούς κάποιους ποὺ κάνουν λάθη καὶ αὐξάνουμε ἔτσι τὸν ἀριθμὸ τῶν βλασφημῶν⁸. Τὸν Ἅγιον Ἰωάννη Χρυσόστομο τὸν καθήρεσαν καὶ τὸν ἐξόρισαν κακοὶ ἐπίσκοποι, δεκάδες ὅμως ἐπισκόπων ἀρνήθηκαν νὰ ὑπογράψουν τὴν καταδίκη του, συνέπαθαν καὶ ἐξορίσθηκαν μαζί του, ἄλλοι δέ, ὅπως ὁ ἐπίσκοπος τῆς Κουκουσοῦ Ἀδελφίος, δὲν ἀναγνώρισαν τὴν καταδίκη του καὶ ὀλόκληρη τότε ἡ Ὁρθόδοξη Δύση.

5. Ἡ «σύνοδος» ἀνέτρεψε καὶ ἄλλαξε βασικὰ δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως

Αὐτὸ ποὺ ἐπίσης πρέπει νὰ τονισθεῖ στὴν σημερινὴ ἡμερίδα εἶναι ὅτι πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦμε καὶ νὰ κατανοήσουμε ὅλοι ὅτι ἡ ψευδοσύνοδος τοῦ Κολυμαρίου κατέστρεψε τὴν δογματικὴ παράδοση τῆς ἐκκλησίας, ἰδιαίτερα δύο κεφαλαιώδη δόγματα, τὸ δόγμα γιὰ τὴν μοναδικότητα καὶ ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ἐκκλησιολογικὸ δόγμα, ὅπως καὶ τὸ σωτηριολογικὸ δόγμα περὶ τοῦ ὅτι μόνο μέσα στὴν Μία καὶ μοναδικὴ Ἐκκλησία μπορεῖ κανεὶς νὰ σωθεῖ. Μέχρι τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος βασικὴ δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ δὲν τόλμησε ποτὲ κανεὶς νὰ τὴν ἀμφισβητήσῃ, ἦταν καὶ εἶναι ἡ διδασκαλία περὶ τοῦ ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδικὴ καὶ ὅτι αὐτὴ εἶναι ὁ διατεταγμένος φορεὺς τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων. Δὲν ὑπάρχουν οὔτε πολλὰς οὔτε ἄλλες ἐκκλησίες· οἱ

⁸. Ἐπιστολὴ 231, Τοῖς ἐν Ταρσῶ πρεσβυτέροις, ΕΠΕ 3, 252-254. «Ἀξιῶμεν ὑμᾶς, ὅσον ἐστίν, ἐφ' ἡμῖν, εἰς ὀλίγον ἀριθμὸν περιστήσαι τοὺς βλασφημοῦντας, καὶ τοὺς μὴ λέγοντας κτίσμα τὸ Ἅγιον Πνεῦμα δέχεσθαι εἰς κοινωνίαν... Πέπεισμα γὰρ ὅτι τῇ χρονιωτέρᾳ συνδιαγωγῇ καὶ τῇ ἀφιλονίκῳ συγγυμνασίᾳ, καὶ εἴτι δέοι πλέον προστεθῆναι εἰς τράνωσιν, δώσει Κύριος, ὁ πάντα συνεργῶν εἰς ἀγαθὸν τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

αίρέσεις και τὰ σχίσματα εὐρίσκονται ἐκτὸς τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, μέσα δὲ εἰς αὐτὲς και εἰς αὐτὰ δὲν ὑπάρχει σωτηρία. Τὸ «extra Ecclesiam nulla salus», τὸ «ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία», ἀποτελεῖ βασικὸ σωτηριολογικὸ δόγμα. Ἐπὶ δεκαεννέα αἰῶνες, οἱ μεγαλύτεροι αἵρετικοὶ ποὺ πέρασαν δὲν τόλμησαν νὰ ἀμφισβητήσουν τίς βασικὲς αὐτὲς δογματικὲς διδασκαλίες και μὲ βάση αὐτὲς σύνολη ἢ ἐκκλησιαστικὴ παράδοση καταδικάζει τίς αἵρέσεις και τὰ σχίσματα, ὥστε νὰ προφυλαχθοῦν οἱ πιστοὶ και νὰ μὴ χάσουν τὴν σωτηρία τους. Ἡ μόνη δυνατότητα τῶν αἵρετικῶν και σχισματικῶν γιὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν σωτηρία τους εἶναι νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Ἐκκλησία ἀποκηρύσσοντας τὴν πλάνη τους, νὰ ἐνωθοῦν μὲ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ και Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ὅπως εὐχόμεσθε μετὰ τὸν καθαγιασμὸ τῶν Τιμίων Δώρων στὴν Λειτουργία τοῦ Μ. Βασιλείου: «Τοὺς πεπλανημένους ἐπανάγαγε και σύναψον τῇ Ἁγίᾳ σου Καθολικῇ και Ἀποστολικῇ Ἐκκλησίᾳ».

Ἀπὸ τίς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰῶνος, οἱ σωτηριώδεις αὐτὲς, ἄσειστες και ἀμετάβλητες δογματικὲς διδασκαλίες, ἄρχισαν σιγά-σιγά, σταδιακά, νὰ ἀμφισβητοῦνται, νὰ τίθενται σὲ συζήτηση ὡς ἐκκλησιολογικὴ πρόκληση, διότι τὸ μοντέλο δῆθεν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν αἵρετικῶν στὴν Ἐκκλησία εἶναι ξεπερασμένο, δείχνει ἐγωϊστικὴ ἀποκλειστικότητα και αὐτάρκεια τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὑποτιμᾷ τὸν λοιπὸ χριστιανικὸ κόσμος. Δὲν πρέπει κἂν νὰ χρησιμοποιοῦμε τίς λέξεις αἵρεση και αἵρετικός, ὅλες οἱ χριστιανικὲς κοινότητες και ὁμολογίες ἔχουν στοιχεῖα ἐκκλησιαστικότητος, δικαιοῦνται νὰ χαρακτηρίζονται ὡς ἐκκλησίες τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιβάλλεται ἀπὸ τίς ἀνάγκες τῶν καιρῶν νὰ ἐγκαταλειφθεῖ ἡ ἀποκλειστικὴ, στενὴ ἐκκλησιολογία ποὺ θεωρεῖ ὅτι ὑπάρχει μία μόνο και μοναδικὴ ἐκκλησία, και νὰ προχωρήσουμε στὴν ἀποδοχὴ νέας, διευρυμένης ἐκκλησιολογίας, ἢ ὁποῖα μέσα στὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας περιλαμβάνει και τίς αἵρέσεις.

Ἐπρόκειτο γιὰ ἐκκλησιαστικὸ πραξικόπημα, γιὰ ἐκκλησιολογικὴ καταστροφή, ἢ ὁποῖα ἄρχισε σταδιακὰ νὰ ὑλοποιεῖται δυστυχῶς μὲ πρωτεργάτη και πρωτουργὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὴν ἄλλοτε

Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τὸ κέντρο τῆς Ὁρθοδοξίας, τὴν πηγὴ τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων⁹. Ἡ καταστροφικὴ αὐτὴ πορεία ἄρχισε δειλὰ μὲ τὴν συνοδικὴ καὶ πατριαρχικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1902, τοῦ πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ', στὴν ὁποία γιὰ πρώτη φορὰ ἐτίθετο τὸ θέμα ὄχι πλέον τῆς ἀντιμετώπισεως τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ, ὅπως αὐτὸ συνέβαινε μέχρι τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνος, ἀλλὰ οὐδέτερα τὸ θέμα «περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῶν δύο μεγάλων τοῦ Χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς Δυτικῆς δηλονοῦν καὶ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας»¹⁰. Οἱ αἱρέσεις γίνονται τώρα «ἀναδενδράδες τοῦ Χριστιανισμοῦ» καὶ κατόπιν ὀνομάζονται ἐκκλησίες. Πιὸ τολμηρὴ εἶναι ἡ ἄλλη πατριαρχικὴ καὶ συνοδικὴ ἐγκύκλιος τοῦ 1920, τὸ καύχημα τῶν Οἰκουμενιστῶν, ὅπου ἐξισώνονται ἀπροκάλυπτα οἱ ὀρθόδοξες ἐκκλησίες μὲ τὶ αἰρετικὲς κοινότητες ἤδη ἀπὸ τὸν τίτλο τοῦ Διαγγέλματος τὸ ὁποῖο ἀπευθύνεται «Πρὸς τὰς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ». Ὀνομάζει τίς αἰρετικὲς κοινότητες τῆς Δύσεως «σεβασμίας χριστιανικῆς ἐκκλησίας» καὶ ἐκτιμᾷ ὅτι «ἐπιβάλλεται ἵνα ἀναζωπυρωθῇ καὶ ἐνισχυθῇ πρὸ παντὸς ἡ ἀγάπη μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν, μὴ λογιζομένων ἀλλήλας ὡς ξένας καὶ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς συγγενεῖς καὶ οἰκείας ἐν Χριστῷ καὶ ἑσθ' συγκληρονόμους καὶ συσσωμους τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ» ἐν Χριστῷ»¹¹.

Ἡ μεγάλη περιπέτεια τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχει ἤδη ἀρχίσει. Δέν ἔχουμε τὸν χρόνο γιὰ νὰ σᾶς παρουσιάσω ἀναλυτικὰ τὰ βήματα ποὺ ἔγιναν στὴν συνέχεια, τὰ σημαντικώτερα τῶν ὁποίων εἶναι:

α) Ἡ ἵδρυση τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν» στὸ Ἄμστερνταμ τὸ 1948, τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ τῶν προτεσταντικῶν αἱρέσεων

⁹. Γιὰ τὴν μεγάλη αὐτὴ ἀλλαγὴ καὶ ἀνατροπὴ βλ. τὴν μελέτη μας «Ἀπὸ τὴν Ὁρθοδοξία στὸν Οἰκουμενισμό. Ἡ μεγάλη ἀνατροπὴ τοῦ 20οῦ αἰῶνα», εἰς Πρωτοπρεσβυτέρου, ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος. Πρέπει νὰ ἐλπίζουμε ἢ νὰ ἀνησυχῶμε; Θεσσαλονίκη 2016, σελ. 15-48.

¹⁰. Βλ. τὸ κείμενο εἰς Ι. ΚΑΡΜΙΡΗ, Τὰ Δογματικὰ καὶ Συμβολικὰ Μνημεῖα τῆς Ὁρθοδόξου Καθολικῆς Ἐκκλησίας, τόμ. 2, Graz-Austria 1968, σελ. 946γ [1034] ἔ. Τὸ παράθεμα στὴ σελ. 946 ἔ. [1036].

¹¹. Αὐτόθι, σελ. 957 [1055] ἔ. Τὸ παράθεμα εἰς σελ. 958 [1056].

μὲ τίς ὅποιες ἐξισώσαμε συμμετέχοντας τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία

β) Ἡ ἐκδίωξη τοῦ πατριάρχου Μαξίμου τοῦ Ε΄ ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ ἡ ἐξ Ἀμερικῆς ἐπιβολὴ τοῦ πατριάρχου Ἀθηναγόρου ποὺ ἔγινε συγχρόνως τὸ 1948, γιὰ νὰ ἐπιβάλλει τὴν νέα αἰρετικὴ ἐκκλησιολογία καὶ

γ) Ἡ ἔναρξη στὴν Ρόδο ἀπὸ τὸ 1961 τῶν Πανορθοδόξων Διασκέψεων γιὰ τὴν προετοιμασία τῆς «Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου», τὴν ὁποία χωρὶς τὴν ὁμοφωνία καὶ συμφωνία ὅλων των τοπικῶν ἐκκλησιῶν, μὲ καταστρατήγησι καὶ παράβασι ὅλων τῶν συνοδικῶν καὶ κανονικῶν θεσμῶν, πραγματοποιοῖσε στὸ Κολυμπάρι μὲ περισσότερο θράσος ἀπὸ τὸν Ἀθηναγόρα ὁ ἀντάξιός διαδόχός του πατριάρχης Βαρθολομαῖος.

Γιὰ ὅσους μὲ πατερικὰ ὀρθόδοξα κριτήρια παρακολουθοῦν καὶ κρίνουν τὸ Κολυμπάρι καὶ τὴν μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐκκλησιαστικὴ κατάστασι δὲν ἀπομένει καμμία ἀμφιβολία ὅτι τὸ ὅλο σκηρικὸ τῆς προετοιμασίας τῆς «συνόδου», γιὰ νὰ λυθοῦν δῆθεν χρονίζοντα καὶ ἐπείγοντα προβλήματα καὶ νὰ φανεῖ ἡ ἐνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἦταν προπέτασμα καπνοῦ, πρόσχημα καὶ πρόφασι γιὰ νὰ περάσει, ὅπως καὶ πέρασε μὲ κάποιες μικρὲς ἀντιδράσεις, ἡ νέα αἰρετικὴ διευρυμένη ἐκκλησιολογία μὲ τὸ ἐπαίσχυντο αἰρετικὸ κείμενο «Σχέσεις τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον». Σ' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει οὔτε μία φορὰ ἡ λέξι αἵρεσι, οἱ αἱρέσεις ὀνομάζονται ἐκκλησίες, ἐπαινοῦνται ἡ συμμετοχή μας στὸ «Παγκόσμιον Συμβούλιον Ἐκκλησιῶν» καὶ τὰ αἰρετικὰ κείμενα ποὺ ἐκεῖ ὑπογράφηκαν καὶ ἀπὸ Ὀρθοδόξους, ὅπως καὶ οἱ Θεολογικοὶ Διάλογοι καὶ τὰ ἀπαράδεκτα κείμενά τους, καὶ ἀποφασίζεται νὰ ληθοῦν μέτρα ἐναντίον ὅσων δὲν ἀποδέχονται τίς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου, τὰ ὁποῖα ἤδη ἐλήφθησαν γιὰ μερικὸς ἀπὸ ἐμᾶς. Κανένα ἄλλο ἐπείγον καὶ φλέγον θέμα δὲν ἔλυσε ἡ «σύνοδος»: τοὺς ἐνδιέφερε μόνον νὰ προωθήσουν τὸν Οἰκουμενισμό καὶ τὸν συγκρητισμὸ καὶ νὰ προκαλέσουν διαιρέσεις καὶ σχίσματα μέσα στὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως ἔπραξαν ἐνωρίτερα καὶ μὲ τὸ θέμα τοῦ

Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖο, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἐπιλύσουν, τὴν τελευταία στιγμή τὸ διέγραψαν ἀπὸ τὸν κατάλογο τῶν θεμάτων.

6. Ὁ Διάβολος μὲ ὄργανα κακοὺς ἐπισκόπους ἐπιχειρεῖ νὰ κυριαρχήσει. Ἡ παγίδα τῆς ἀγάπης

Εἶναι ὀλοφάνερο ὅτι ὁ Διάβολος, ὁ ἀρχέκακος ὄφης, ὁ ὁποῖος ὑποκίνησε μὲ ἀπατηλὰ λόγια ὅλες τίς αἱρέσεις, καὶ αὐτὴν τοῦ Παπισμοῦ κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ¹², δὲν ἀνεχόταν νὰ βλέπει τὴν Ἐκκλησία, τὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, μετὰ ἀπὸ τὴν ἀπόσχιση τοῦ Παπισμοῦ τὸ 1054, καὶ τὴν ἐξ αὐτοῦ ἀπόσχιση τοῦ Προτεσταντισμοῦ τὸν 16ο αἰῶνα, νὰ παραμένει ἐπὶ χίλια χρόνια ἐνωμένη καὶ εἰρηνική καὶ νὰ ἀποτελεῖ τὴν μόνη κιβωτὸ τῆς σωτηρίας. Ψιθύρισε λοιπὸν στ' αὐτιὰ κάποιων ἀπρόσεκτων ποιμένων ὅτι εἶναι ἀδικαιολόγητα ὁ χωρισμὸς καὶ οἱ διαιρέσεις μεταξὺ τῶν Χριστιανῶν, γιατί ἔτσι δὲν μᾶς πιστεύει ὁ κόσμος, ἐνῶ, ἂν ἀγαπηθοῦμε καὶ ἐνωθοῦμε ὅλοι οἱ Χριστιανοί, Ὁρθόδοξοι καὶ αἰρετικοί, τὸ κήρυγμα μας θὰ ἀποκτήσει μεγαλύτερη πειστικότητα, μπροστὰ μάλιστα στίς μεγάλες προκλήσεις τῶν καιρῶν, τῆς ἀθεΐας καὶ τοῦ ὕλισμοῦ, πού ἐξαπλώνονται στὸν κόσμο· νὰ βάλουμε λοιπὸν στὴν ἄκρη τὰ δόγματα, τὴν ἀλήθεια, καὶ νὰ προτάξουμε τὴν ἀγάπη, νὰ ἀγαπηθοῦμε πρῶτα καὶ μετὰ θὰ λύσουμε καὶ τίς διαφορὲς μας στὰ δόγματα. Στὴν παγίδα αὐτὴ τοῦ ἀγαπισμοῦ, πού χωρίζει τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, ἔπесαν πολλοὶ κληρικοὶ καὶ πρῶτος ἀπ' ὅλους ὁ πατριάρχης Ἀθηναγόρας, ὁ ὁποῖος καὶ τὴν παρουσίασε περίτεχνα μὲ τὸν

¹². Ἁγίου ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, Λόγος Α', Περὶ τῆς ἐκπορεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, Πρόλογος, εἰς ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΜΑ, Συγγράμματα, ἔκδ. Π. ΧΡΗΣΤΟΥ, τόμ. Α', Θεσσαλονίκη 1962, σελ. 23-24: «Οὗτος τοίνυν ὁ νοητὸς καὶ διὰ τοῦτο μᾶλλον ἐπάρατος ὄφης...διὰ τῶν αὐτῶ πειθηνίων Λατίνων περὶ Θεοῦ καινὰς εἰσφέρει φωνάς». Βλ. σχετικῶς καὶ πρόσφατο ἄρθρο μας «Ὁ Παπισμὸς κατὰ τὸν Ἅγιο Γρηγόριο Παλαμᾶ», εἰς Θεοδρομία 20 (1918) 5-14. Παρόμοια σκέψη γιὰ τὰ τεχνάσματα τοῦ Διαβόλου καὶ τὸ μῖσος πού ἔχει ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας διατυπώνει ἔξοχα καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος Θεολόγος, ὁ ὁποῖος λέγει ὅτι ὁ Διάβολος, ὅταν εἶδε ὅτι ἡ Ἐκκλησία μὲ τοὺς διωγμοὺς καὶ τοὺς μάρτυρες δυνάμωσε πῶς πολὺ, βρῆκε ἄλλο τρόπο πολέμου. Ὅταν εἶδε τὸν ἰσχυρὸ στρατὸ τῶν Χριστιανῶν καί, ἐπειδὴ δὲν μπορούσε νὰ τὰ βάλει μὲ ὅλους καὶ νὰ τοὺς γονατίσει, χρησιμοποίησε τοὺς ἡγέτες, τοὺς ἐπισκόπους, στοὺς ὁποίους ἐνέπνευσε καταστροφικὸ μῖσος ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας· καὶ ἔτσι ὅταν προδίδουν οἱ ἀρχηγοί, παραδίδεται ὅλο τὸ στράτευμα. Βλ. Ποίημα ΙΓ', Εἰς ἐπισκόπους, στίχ. 43-58, ΕΠΕ 10, 222.

αίρετίζοντα λόγο του, γὰ νὰ εἶνα ἐλκυστική καὶ νὰ παγιδεύει πολλούς. Ἐπλωσε ἔκτοτε τὰ δίχτυα του ὁ Διάβολος σὲ ὅλη τὴν γῆ, ὅπως λέγει ὁ Ἅγιός μας, ὁ Ἅγιος Ἀντώνιος¹³, καὶ μέσω τῶν ποιμένων καὶ τῶν θεολόγων αἰχμαλωτίζει καὶ θανατώνει τὸ ποῖμνιο. Ἔχομε πολλές φορές ἀναλύσει καὶ ἀνασκευάσει τὸ ψευδοεπιχείρημα τῆς ἀγάπης¹⁴. Ἡ ἀγάπη χωρὶς τὴν ἀλήθεια εἶναι ψευτοαγάπη, ἀπάτη· ὅταν ἀγαπᾶμε κάποιον, τοῦ λέμε τὴν ἀλήθεια, δὲν τὸν ἐξαπατοῦμε μὲ τὸ ψεῦδος. Ἄν ἀγαπᾶμε ἀληθινὰ τοὺς ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας αἰρετικούς, πὺ τῶρα εὐγενικὰ τοὺς λέμε ἑτεροδόξους, πρέπει νὰ τοὺς ποῦμε ὅτι βρίσκονται σὲ πλάνη, σὲ χῶρο πὺ δὲν σώζονται καὶ πρέπει νὰ ἔλθουν στὴν Ἐκκλησία, στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία, γὰ νὰ σωθοῦν. Ὅλα τὰ ἄλλα πὺ ἀραδιάζουν οἱ Οἰκουμενιστὲς ἐπίσκοποι καὶ καθηγητάδες, γὰ ἀποκλειστικὴ καὶ διευρυμένη ἐκκλησιολογία καὶ ἐκκλησιολογικὴ πρόκληση, δὲν εἶναι θεολογία τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ τεχνολογία τοῦ Διαβόλου, λόγια τοῦ ἀέρος καὶ σοφιστεῖες. Αὐτὸ ἦταν τὸ ἔργο καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων: Παρουσίασαν τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου μὲ αὐστηρότητα, τὸ φῶς μπροστὰ στὸ σκότος, καὶ δὲν ἄφησαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ περιπλανῶνται μέσα στὸ σκότος. Τὸ σκοτάδι τῶν αἱρέσεων παρουσίασε ὡς φῶς ἡ ψευδοσύνοδος τῆς Κρήτης καὶ ὑποβοηθεῖ ἔτσι στὸ ἄπλωμα τῶν δικτυῶν καὶ τῶν παγίδων τοῦ Διαβόλου.

7. Κινδυνεύει ἡ Ὁρθοδοξία. Ἀνίκητη ἡ Ἐκκλησία

Ἐμεῖς λαχταροῦμε τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἁγίας του Ἐκκλησίας. Δὲν εἴμαστε σοφώτεροι καὶ ἀγιώτεροι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν

¹³. Βλ. εἰς Γεροντικόν, ἦτοι Ἀποφθέγματα Ἁγίων Πατέρων, Ἐκδ. Οἶκος «Ἀστήρ», Ἀθῆναι 1981, ἔκδ. 3η, σελ. 2: «Εἶπεν ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος· εἶδον πάσας τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ ἠπλωμένας ἐπὶ τῆς γῆς. Καὶ στενάξας εἶπον· τίς ἄρα παρέρχεται ταύτας; Καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· ἡ ταπεινοφροσύνη».

¹⁴. Βλ. ἐνδεικτικὰ Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, Διαθρησκειακὲς Συναντήσεις. Ἄρνηση τοῦς Εὐαγγελίου καὶ προσβολὴ τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, Θεσσαλονίκη 2003, σελ. 15-25. Τοῦ αὐτοῦ, Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας. Οἰκουμενισμὸς καὶ Παπισμὸς, Θεσσαλονίκη 2004, σελ. 234-254.

Ἁγίων Πατέρων, πού καταπολέμησαν καὶ καταδίκασαν τὶς αἵρέσεις καὶ μᾶς ὀδήγησαν στὴν ἀληθινὴ πίστη, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία στὸ ἀπολυτικίο τῆς ἑορτῆς τῶν Ἁγίων Πατέρων¹⁵. Γνωρίζουμε ὅτι τώρα κινδυνεύει θανάσιμα ἡ Ὁρθοδοξία, ὅπως ἀναπτύξαμε πρὶν ἀπὸ ἀρκετὰ ἔτη¹⁶, παρουσιάζοντας τὴν διάβρωση πού ἔχουν ὑποστῆ οἱ θεσμοὶ πού θὰ ἔπρεπε νὰ λειτουργοῦν ὡς ἀναχώματα στὴν πλημμύρα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, δηλαδή οἱ ἱεράρχες, τὸ ἱερατεῖο γενικά, τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ οἱ Θεολογικὲς Σχολές, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, «πλὴν ὀλίγων», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Τώρα ἔχει καταπέσει καὶ ἄλλο ἰσχυρὸ ἀνάχωμα, ὁ θεσμὸς τῆς συνόδου, μὲ τὴν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου, καὶ ἡ ροὴ τοῦ ποταμοῦ τῆς αἵρέσεως εἶναι ἰσχυρότερη. Ὑπάρχει ὅμως ἀκόμη ἓνα πολὺ ἰσχυρὸ, ἰσχυρότατο ἀνάχωμα· εἶναι τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμα, ὁ εὐσεβὴς λαός, ὅπως τὸ διετύπωσαν οἱ Ὁρθόδοξοι Πατριάρχες στὴν Ἀπάντηση πού ἔστειλαν πρὸς τὸν πάπα Πίον τὸν Θ' τὸ 1848: «Ἐπειτα παρ' ἡμῖν, οὔτε Πατριάρχαι οὔτε Σύνοδοι ἐδυνήθησάν ποτε εἰσαγαγεῖν νέα, διότι ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς θρησκείας ἐστὶν αὐτὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἧτοι αὐτὸς ὁ λαός, ὅστις ἐθέλει τὸ θρήσκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον καὶ ὁμοειδὲς τῷ τῶν Πατέρων αὐτοῦ»¹⁷. Αὐτὸν τὸν λαό, τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπροσωποῦμε σήμερα ἐδῶ στὴν εὐλογημένη αὐτὴ ἡμερίδα καὶ δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε οὔτε στὸν πατριάρχη Βαρθολομαῖο οὔτε στὴν ψευδοσύνοδο τοῦ Κολυμπαρίου νὰ εἰσαγάγουν μέσα στὴν Ἐκκλησία τὴν νέα αἵρετικὴ ἐκκλησιολογία πού καταργεῖ τὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία καὶ δὲν ὀδηγεῖ τοὺς αἵρετικούς στὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ σωθοῦν, ἀλλὰ τοὺς ἀφήνει στὸ σκοτάδι τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς πλάνης. Θέλουμε ἀμετάβλητη τὴν Πίστη μας αἰωνίως, ὅμοια πρὸς αὐτὴν τῶν Πατέρων μας. Στήνουμε ἤδη ἀναχώματα στὰ νερὰ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ

¹⁵. «Ἵπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὀδηγήσας, πολυεύσπλαγχνε, δόξα σοι».

¹⁶. Βλ. Πρωτοπρεσβυτέρου ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΖΗΣΗ, «Κινδυνεύει τώρα σοβαρὰ ἡ Ὁρθοδοξία», Θεοδρομία 9 (2007) 89-128.

¹⁷. Βλ. εἰς Ι. ΚΑΡΜΙΡΗ, Ἔνθ' ἄνωτ., σελ. 920 [1000].

τῆς ψευδοσυνόδου. Ὑψώνουμε φράγματα, τείχη, ἀποτειχιζόμαστε ἀπὸ τὴν αἴρεση καὶ δημιουργοῦμε νησίδες Ὁρθοδοξίας. Καὶ ἐπειδὴ γνωρίζουμε τὶς ἀσθενεῖς μας δυνάμεις καὶ δὲν ξέρουμε πόσο θὰ ἀντέξουμε μέσα στὰ κύματα καὶ στὴν φουρτούνα, ὅπως ἔνιωθαν οἱ Ἀπόστολοι μέσα στὸ πλοῖο στὴν θάλασσα τῆς Τιβεριάδος, προσευχητικὰ καὶ δυνατὰ ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο νὰ ξυπνήσει, νὰ ἀκούσει τὶς προσευχές μας, γιατί χάνεται ἡ πίστη. Νὰ τοῦ ποῦμε, ὅπως τότε οἱ Ἀπόστολοι: «Κύριε, σῶσον ἡμᾶς, ἀπολλύμεθα»¹⁸. Ἄς ξυπνήσει καὶ ἄς φωτίσει κατόπιν Ἐκεῖνος, ὅπως πάνσοφα γνωρίζει, τοὺς ὀλίγους ἐπισκόπους πὺ ἀπέμειναν Ὁρθόδοξοι νὰ βοηθήσουν στὸ στήσιμο τῶν ὀρθοδόξων ἀναχωμάτων, ὥστε νὰ ἐκτρέψουμε τὴν ροή, τὸν ροῦν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, νὰ ἐπαναληφθεῖ τὸ ἐν Χώναις θαῦμα τοῦ ἀρχαγγέλου Μιχαήλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἄφησε νὰ καταστραφεῖ ὁ ναὸς του ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ, τὴν κοίτη τοῦ ὁποῖου ἔστρεψαν πρὸς τὴν κατεύθυνση τοῦ ναοῦ οἱ εἰδωλολάτρες τῆς περιοχῆς¹⁹, ὅπως τώρα οἱ Οἰκουμενιστὲς στρέφουν τὸν ποταμὸ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἐναντίον τῆς Ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Θὰ πάει καὶ αὐτὸς στὴν ἄβυσσο τοῦ σκότους, ἐκεῖ πὺ ἀνήκει καὶ θὰ καταποντισθεῖ. Δὲν ὀλιγοψυχοῦμε οὔτε ὀλιγοπιστοῦμε. Ἀπὸ τὸν πολὺπαθο, μεγαλορρήμονα καὶ χρυσορροᾶ Ἅγιο Ἰωάννη Χρυσόστομο γνωρίζουμε ὅτι «τὰ κύματα εἶναι πολλὰ καὶ φοβερὴ ἡ τρικυμία· ἀλλὰ δὲν φοβόμαστε μήπως καταποντισθοῦμε, γιατί στεκόμαστε πάνω στὴν πέτρα. Ἄς μαίνεται ἡ θάλασσα, δὲν μπορεῖ νὰ διαλύσει τὴν πέτρα· ἄς ὑψώνονται τὰ κύματα, δὲν μποροῦν νὰ καταποντίσουν τὸ πλοῖο τοῦ Ἰησοῦ... Ὁ Χριστὸς εἶναι μαζί μου καὶ ποιὸν θὰ φοβηθῶ; Ἀκόμη καὶ ἂν ὑψώνονται ἐναντίον μου κύματα, ἀκόμη καὶ πελάγη ὀλόκληρα, ἀκόμη καὶ θυμοὶ τῶν ἀρχόντων· ὅλα αὐτὰ γιὰ μένα εἶναι πιὸ εὐτελεῖ καὶ ἀπὸ τὴν ἀράχνη»²⁰. Στὴν ἴδια ἀπαράμιλλη ὁμιλία του «Πρὸ τῆς ἐξορίας», ὁ

¹⁸. Ματθ. 8, 23-27.

¹⁹. Τὸ θαῦμα ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία στὶς 6 Σεπτεμβρίου.

²⁰. ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ, Ὁμιλία πρὸ τῆς ἐξορίας 1-2, PG 52, 427–429. «Πολλὰ τὰ κύματα καὶ χαλεπὸν τὸ κλυδώνιον· ἀλλ’ οὐ δεδοίκαμεν μὴ καταποντισθῶμεν ἐπὶ γὰρ τῆς πέτρας ἐστήκαμεν. Μαινέσθω ἡ θάλασσα, πέτραν διαλύσαι οὐ δύναται· ἐγειρέσθω τὰ κύματα, τοῦ Ἰησοῦ τὸ πλοῖον καταποντίσαι οὐκ ἰσχύει... Χριστὸς μετ’ ἐμοῦ, καὶ τίνα φοβηθήσομαι; Κἂν κύματα κατ’ ἐμοῦ διεγείρηται, κἂν πελάγη, κἂν ἀρχόντων θυμοί· ἐμοὶ ταῦτα πάντα ἀράχνης εὐτελέστερα».

φωτισμένος καὶ καρτερόψυχος ἱεράρχης ἀναπτερώνει τὸ φρόνημα ὅλων μας, ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας, τοὺς ἔξω καὶ τοὺς μέσα· τοὺς διαβεβαιώνει ὅτι τελικῶς αὐτοὶ θὰ εἶναι χαμένοι καὶ ἠττημένοι, διότι «οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατώτερον, ἄνθρωπε. Λῦσον τὸν πόλεμον, ἵνα μὴ καταλύσῃ σου τὴν δύναμιν· μὴ εἴσαγε πόλεμον εἰς τὸν οὐρανόν. Ἄνθρωπον ἐὰν πολεμῆς, ἢ ἐνίκησας, ἢ ἐνικήθης. Ἐκκλησίαν δὲ ἐὰν πολεμῆς, νικῆσαι σε ἀμήχανον. Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ πάντων ἰσχυρότερος»²¹.

²¹. Αὐτόθι, 1, PG 52, 429.